

Hồi 36

Tiết Cừ hết sức lấy làm lạ, ân công Bạch Vân Tẩu không hề đề cập đến phụ thân có một người bạn võ công cao thâm thế này, nhưng điều khiến cho Tiết Cừ kinh ngạc không chỉ có vậy, vì ngay sau đó chàng lại phát giác, người này vóc dáng mảnh mai, hiển nhiên là một nữ nhân, khiến Tiết Cừ càng thêm thắc mắc.

Ân công Bạch Vân Tẩu không hề đề cập đến danh tánh một nữ nhân nào, vậy thì nữ nhân này là ai thế nhỉ?

Chỉ thấy nữ nhân ấy khăn xanh chít đầu, trên mặt cũng che lụa xanh, và khoác khăn choàng cũng màu xanh.

Nữ nhân áo xanh lúc này đang hai tay từ trong khăn choàng đưa ra, thì ra trên tay là một bó hoa tươi.

Nữ nhân áo xanh thận trọng đặt hoa xuống trước mộ, rồi cúi đầu đứng lặng yên, như đang thầm cầu khẩn, hồi lâu mới buông tiếng thở dài não nuột.

Mưa không to lắm, nhưng cũng chẳng nhỏ, đứng trong mưa lâu thế này, hẳn cả áo lót cũng ướt sũng, vậy mà nữ nhân áo xanh này lại như không hề hay biết, Tiết Cừ càng thêm cảm kích hơn.

Đột nhiên, nữ nhân áo xanh nhìn thấy dấu chân bừa bộn trên mặt đất, bất giác giật mình, hai mắt liền tức nhìn theo dấu chân.

Những dấu chân ấy là của Tiết Cừ với Bạch Châu, lúc từ trên bờ tường phóng xuống, trong khi vội vàng đã để lại trên mặt đất, khi mưa ướt dấu chân càng rõ hơn.

Chỉ nghe nữ nhân áo xanh buông tiếng cười khẩy, rồi với giọng lạnh tanh nói:

· Kê nào cả gan dám đến đây theo dõi bốn nhân, hẳn là đã chán sống, còn chưa mau cút ra đây?

Tiết Cừ và Bạch Châu trong lúc vội vàng quên xóa dấu chân, ngỡ là bị nữ nhân áo xanh phát hiện sẽ bỏ chạy, nào ngờ lần này Bạch Châu đã đoán sai, nữ nhân áo xanh chẳng những không bỏ chạy mà còn lên tiếng đe dọa. Nhưng có điều là tiếng nói có phần ồ ề, nghe là biết ngay tuổi đã trung niên.

Nữ nhân áo xanh đã nói vậy, Tiết Cừ không còn lý do để ẩn nấp nữa, bởi chàng cũng muốn gặp mặt đối phương để cảm tạ, vậy thì hà tất phải ẩn nấp nữa?

Thế là, nữ nhân áo xanh vừa dứt lời, chàng liền cất bước đi ra.

Nào ngờ, đôi bên cách nhau hãy còn xa gần ba trượng, dưới những giọt mưa rơi lả tả, còn chưa nhìn rõ diện mạo đối phương, nữ nhân áo xanh đã buông tiếng cười ghê rợn, vung tay áo tung mình lao đến, đồng thời quát:

- Cầu tặc cả gan, phải cho người phơi xác tại đây mới được!

Tiết Cừ sửng sốt, vừa định phân trần, kinh phong đã ập đến trước mặt, và kèm theo đó là những giọt mưa ập vào mặt Tiết Cừ, khiến chàng đau rất khôn tả.

Tiết Cừ cả kinh, chỉ là những giọt mưa mà uy lực đã như vậy, nếu bị tay áo đối phương quét trúng, e rằng cả da thịt trên mặt cũng bị tróc ra.

Trong cơn kinh hoàng, Tiết Cừ đã lạng người sang bên nửa trượng, vừa định cất tiếng nói, những giọt mưa lại đã ập xuống cổ, và kinh phong cũng như bóng theo hình ập đến sau lưng.

Nếu là mọi khi, Tiết Cừ sớm đã xuất thủ, nhưng hôm nay thân phận của đối phương khác, bắt buộc chàng phải nhẫn nhịn, đành lại tung mình sang bên tránh.

Lần này chàng lướt đi rất xa, hai vai nhẹ động đậy, người đã ra xa hơn ba trượng.

Chỉ nghe nữ nhân áo xanh với tiếng quái dị nói:

- Người tưởng mình khinh công cao minh, bốn nhân không làm gì người được hả? Cho người biết mùi lợi hại!

Vừa dứt lời, người đã đến phía sau Tiết Cừ, hai tay đan nhau phất ra, chiêu thức nhanh như tia chớp, toàn tấn công vào yếu huyệt sau lưng Tiết Cừ.

Tiết Cừ chưa nói một lời đã liền tiếp ngộ hiểm, lòng đã bùng lửa giận, song vẫn cắn chặt răng, lại tung mình tránh né.

Lần này, người chưa hạ xuống Tiết Cừ đã lớn tiếng nói:

- Tiền bối, tại hạ không phải kẻ xấu, xin hãy nghe tại hạ nói...

Nữ nhân áo xanh cười quái dị ngắt lời:

- Người không phải kẻ xấu, chả lẽ là người tốt? Người tốt đâu có lén la lén lút như vậy, mà ta cũng chẳng tin trên cõi đời này còn có người tốt!

Trong khi nói, nữ nhân áo xanh lại đã đuổi theo đến.

Tiết Cừ không muốn động thủ với nữ nhân áo xanh, chàng đành phải tránh né, bằng vào khinh công của chàng, nữ nhân áo xanh khó mà đuổi theo kịp.

Thế là, người chạy kẻ đuổi, hai người cứ chạy vòng quanh ngôi mộ tròn to.

Tiết Cừ vừa chạy vừa nói:

- Tiền bối, tại hạ quả thật không phải kẻ xấu, Đồng Bảo này là nhà của tại hạ, tại hạ họ Tiết...

Nữ nhân áo xanh nghe vậy liền ngăn người đứng lại, thắc mắc hỏi:

- Đồng Bảo này là nhà của người, người họ Tiết ư?

Tiếng nói của nữ nhân áo xanh bỗng trở nên hết sức yếu ớt và run rẩy, dường như là sợ hãi đến mức tiếng nói cũng đổi khác.

Tiết Cừ thấy đối phương đã đứng lại, bèn quay người lại nói:

- Không sai, đây là nhà của tại hạ, tại hạ là Tiết Cừ, người trong ngôi mộ này chính là người nhà của tại hạ!

Nữ nhân áo xanh bỗng buông tiếng cười bi thiết, hết sức ghê rợn, khiến người rùng mình nổi gai ốc.

Hồi lâu, nữ nhân áo xanh mới ngưng cười nói:

- Cuồng đồ thật cả gan, dám đến đây giả mạo danh tánh, lừa được kẻ khác chứ không lừa được ta đâu. Có gan thì đừng chạy, tiếp ta vài chiêu xem thử!

Tiết Cừ nghe vậy, nhận thấy thật không ổn, nữ nhân này chẳng điên cũng chẳng rồ, nhưng lại không chịu tin lời mình, vậy biết tính sao đây?

Nhưng thật sự khẩn cấp như lửa cháy ngang mày, mình cứ tránh né thế này cũng chẳng giải quyết được vấn đề. Hơn nữa, mình còn chưa biết nữ nhân áo xanh này là ai, chi bằng tiếp bà ta vài chiêu trước, thăm dò xem bà ta lai lịch thế nào rồi hẵng định liệu.

Chỉ cần mình không đả thương đối phương, cho dù đối phương là ân nhân của mình cũng chẳng hề gì, và mình bộc lộ vài tuyệt chiêu, cho bà ta biết mình không phải sợ bà ta, và cũng không phải là kẻ giả mạo.

Nghĩ vậy, Tiết Cừ bèn nói:

- Tiền bối đã nhất quyết muốn thử thách võ công của văn bối, văn bối cũng đành phải hầu tiếp, chỉ xin tiền bối nương tay cho!

Tiết Cừ tuy nói rất cung kính và khiêm tốn, nhưng nữ nhân áo xanh lại la oai oái và nói:

- Ta nhất định nương tay, cho người chết toàn thân, và sẽ mai táng người, chứ không phơi xác lộ thiên như tiền nhân kia...

Trong lúc nói, nữ nhân áo xanh đã tung mình lao đến.

Tiết Cừ cả giận, cho dù là ân nhân của Tiết gia cũng không nên đối xử với mình như vậy, nhưng những lời nói sau cùng của nữ nhân áo xanh lại khiến chàng hết sức thắc mắc.

Tiền nhân kia là chỉ ai? Vì sao lại phơi xác lộ xương?

Tiết Cừ lòng tuy tức giận, song vẫn không dám phát tác, thấy nữ nhân áo xanh vung tay áo lao đến, để tỏ lòng tôn kính, chàng nhường trước ba chiêu.

Nữ nhân áo xanh thấy chàng tránh né ba chiêu, thân pháp hết sức nhanh nhẹn và ngoạn mục, liền tiếp tránh ba chiêu mà không vượt qua phạm vi ba thước, lòng cũng không khỏi kinh ngạc.

Nhưng sau đó lại bùng lửa giận, đánh giọng quát:

- Thì ra người đến đây là có ý đồ, vậy thì hãy tiếp chiêu, để xem cao nhân phái nào đã huấn luyện ra một môn nhân xuất sắc như người!

Dứt lời, hai tay áo vung động liên hồi, ba chiêu đầu bà chỉ sử dụng một tay áo, lúc này hai tay áo phối hợp, lẽ dĩ nhiên uy lực hơn trước rất nhiều.

Tiết Cừ chỉ cảm thấy một luồng tiềm lực như bài sơn đảo hải từ bốn phương tám hướng ập đến, cũng không khỏi kinh hãi, vội vận Huyền Qua thần công bảo vệ huyết đạo toàn thân, rồi hai tay vung động, thi triển Bàn Long chưởng pháp, vũng vàng hóa giải thế công của đối phương.

Nhưng chàng chỉ hóa giải được mấy chiêu, lòng bất giác rung động, chiêu thức hai tay áo của nữ nhân áo xanh này hết sức giống Biên Văn Huệ, hết như đôi cánh quái diệu, chẳng lẽ nữ nhân áo xanh này có quan hệ với Biên Văn Huệ hay sao?

Tiết Cừ rất muốn cất tiếng hỏi, nhưng mỗi lời nói của đối phương đều như gai nhọn, hỏi không khéo lại bị đối phương chửi mắng thì khốn.

Tiết Cừ lại nghĩ, trời xui đất khiến lúc này lại mưa to, quái đểu chẳng rõ đã nấp ở đâu, nếu mà gọi quái đểu đến đây, hẳn biết ngay nữ nhân áo xanh này có quan hệ với Biên Văn Huệ hay không!

Thoáng chốc, hai người đã giao thủ năm sáu mươi chiêu, nhưng Tiết Cừ thủ nhiều công ít, hai mắt luôn chăm chú nhìn hai cánh tay áo của đối phương.

Nữ nhân áo xanh thấy Tiết Cừ võ công cao cường, năm sáu mươi chiêu qua đi mà không giành được chút ưu thế nào, và chiêu thức của Tiết Cừ cũng không hề rối loạn.

Thế là, bà hết sức kinh ngạc và tức giận, tấn công ráo riết hơn.

Mắt thấy lại qua hơn một trăm chiêu, nữ nhân áo xanh vẫn chưa đánh bại được Tiết Cừ.

Bỗng nghe bà cất tiếng hú vang, liền thì chiêu thức biến đổi, đồng thời, người vọt lên cao, lảng không lao xuống tấn công, lúc lên lúc xuống, hai chân không cần chạm đất, chỉ mượn vào chuồng lực của Tiết Cừ mà thôi.

Tiết Cừ hết sức quen thuộc chiêu thức này, và cũng từng áp dụng chiến pháp này đánh bại Đại quốc sư của Hồng Giáo Tây Tạng.

Thế là Tiết Cừ đã có thể khẳng định, nữ nhân áo xanh này hẳn có mối quan hệ sâu xa với Biên Văn Huệ, bèn lớn tiếng nói:

- Tiền bối có biết Biên Văn Huệ cô nương ở trên Bách Hoa Đảo không?

Chàng vừa dứt lời, nữ nhân áo xanh liền hạ xuống đất, nhưng đôi chân bà lúc này như không còn dùng được nữa, "phịch" một tiếng ngã ngổ trên đất, bùn đất dính đầy người.

Lúc này mưa chẳng những chưa ngưng, trái lại càng lúc càng to hơn, hai người sau một hồi giao đấu, toàn thân sớm đã ướt sũng.

Nữ nhân áo xanh càng thảm hơn, khăn xanh dính chặt vào mặt, ngay cả tầm nhìn cũng mù mờ.

Lúc này nữ nhân áo xanh ngã ngổ trên đất, liền cởi khăn che mặt ra, hai mắt ngập vẻ căm thù nhìn chốt vào mặt Tiết Cừ.

Tiết Cừ giờ mới nhìn thấy rõ, thì ra nữ nhân áo xanh tuổi đã ngoài sáu mươi, hoàn toàn không tương xứng với dáng người mảnh mai của bà.

Chỉ nghe bà lão áo xanh chậm chạp nói:

- Ngươi... quen... biết... Biên... Văn... Huệ... ư?

Tiết Cừ khi đã nhìn rõ diện mạo đối phương, lại nghe hỏi vậy, càng khẳng định mình đã nghĩ đúng, bèn nói:

- Văn bối chẳng những quen biết Biên Văn Huệ, mà nàng ấy đã là vợ của văn bối rồi!

Lão bà áo xanh bỗng đứng phắt dậy, nhanh như chớp lao bổ vào Tiết Cừ, hai tay mười ngón như móc câu, chộp vào hai bên cổ Tiết Cừ.

Lão bà áo xanh đòn này không giống võ công, mà như thí mạng, vì hai tay bà theo hình vòng cung chộp tới, vùng ngực hoàn toàn bỏ trống, Tiết Cừ chỉ cần một chưởng tung ra, lão bà khó thể toàn mạng.

Nhưng Tiết Cừ nghĩ đến công ơn tảo mộ của bà đối với Tiết gia, chàng đâu thể làm như vậy. Vả lại, Biên Văn Huệ hẳn cũng có quan hệ với bà, chàng càng không thể làm vậy, nên đành lách tránh sang bên.

Chàng vừa lách sang bên, phía sau liền vang lên tiếng "phịch" một tiếng, lão bà áo xanh chộp hụt, người ngã sấp trên đất, hai tay đều chộp vào bùn đất.

Lão bà áo xanh lúc này hoàn toàn khác trước, khi này bà võ công cao thâm, bây giờ lại dễ dàng té ngã thế này, thật là điều không thể tưởng tượng nổi.

Tiết Cừ cũng hết sức thắc mắc, không sao hiểu ra được nguyên nhân, nhất là vừa đề cập đến Biên Văn Huệ, võ công của lão bà áo xanh như trong thoáng chốc hoàn toàn tiêu tan.

Chỉ thấy lão bà áo xanh đứng phắt dậy, trở tay vào Tiết Cừ nghiêng răng nói:

- Người thật ra là ai?

Tiết Cừ ngăn người:

- Văn bối quả thật là con trai độc nhất của Tiết Thành Dũng, tên là Tiết Cừ, trong huyết án Đồng Bảo khi xưa, hơn bảy mươi người táng mạng, chỉ duy văn bối thoát chết, nay nghệ thành trở về tế mộ, báo thù tiết hận!

- Người là con trai của Tiết Thành Dũng thật ư?

- Không sai chút nào!

Lão bà áo xanh ha hả cười to, như điên cuồng nói:

- Nhưng người biết người trong mộ này là ai không?

Thật vậy, ngôi mộ to tròn này không có bia, tự này giờ vì quá thương tâm nên Tiết Cừ không chú ý đến điều ấy, song vẫn mạnh dạn nói:

- Đương nhiên là gia phụ, gia mẫu và người nhà của văn bối!

Lão bà áo xanh bĩu môi:

- Hừ! Tại sao lão thân phải mai táng tiện nhân ấy chứ?

“Tiện nhân”? Tiết Cừ lại nghe từ ấy lần nữa, nhưng chàng không dám hỏi, lão bà áo xanh đã luôn miệng mắng như vậy hẳn là có oán thù gì đó.

Chỉ nghe lão bà áo xanh nói tiếp:

- Nếu người quả thật là con trai của Tiết Thành Dũng thì trong ngôi mộ này chính là phụ thân của người!

Tiết Cừ ngạc nhiên:

- Một người đâu cần ngôi mộ to thế này?

- Lão thân thích vậy!

Tiết Cừ giật mình, thì ra ngôi mộ này là do một tay lão bà này xây đắp, và những cây bách xanh xung quanh mộ cũng là do bà trồng nên, bèn hỏi:

- Vậy di thể của tiên mẫu thì sao?

Lão bà mắt rục tinh quang, đảo một vòng trên mặt Tiết Cừ, trầm giọng hỏi:

- Người nói tiện nhân ấy ư?

Tiết Cừ lòng bùng lửa giận, thì ra “tiện nhân” mà bà luôn miệng mắng chính là mẫu thân chàng.

Lại nghe lão bà nói:

- Người có muốn xem không?

Tiết Cừ trong lòng tức giận, không muốn lên tiếng, nhưng cũng chẳng thể không gật đầu.

Lão bà mặt hiện vẻ đắc ý nói:

- Hãy đi theo lão thân!

Thường thì lúc này trời đã sáng tỏ, nhưng vì hôm nay mưa nên vẫn còn lờ mờ. Tiết Cừ theo sau lão bà vòng qua ngôi mộ, băng qua hàng cây bách đến chỗ tận cùng chân núi, đã trông thấy một ngôi mộ to hơn.

Ngôi mộ này rất kỳ biệt, dưới tròn trên vuông, nhưng trên nóc mộ lại bằng phẳng, và trên ấy có một bộ xương người rải rác.

Lão bà đưa tay chỉ bộ xương người nói:

- Đấy, nhìn thấy chưa? Đó chính là hài cốt của tiên nhân ấy!

Tiết Cừ nghĩ đến câu "phoi xác lộ xương" của lão bà, lòng tột cùng đau xót, thật muốn một chuồng bồ chết bà ta mới hả niềm căm hận trong lòng, nếu như bà ta không có công ơn với Tiết gia.

Sau cùng, Tiết Cừ cố nén lửa giận nói:

- Chẳng hay tiên mẫu có oán thù gì với tiền bối mà khiến tiên mẫu sau khi tạ thế cũng không được bình yên vậy?

Lão bà lần này không tức giận, mà cười ha hả nói:

- Điều ấy người hãy xuống âm ti mà hỏi y thì rõ hơn!

Lão bà nói xong, như mọi sự đã được giải quyết, quay người bỏ đi.

Tiết Cừ lại theo sau bà ta trở ra, chàng rất muốn hỏi bà ta vài điều, vì những nghi vấn trong lòng chàng một điều cũng chưa được giải đáp.

Lão bà này thật ra là ai?

Bà ta có quan hệ thế nào với Biên Văn Huệ?

Bà ta có oán thù gì với mẫu thân?

Đưa mắt nhìn theo lão bà phi thân lên tường, Tiết Cừ vẫn chưa lên tiếng.

Đột nhiên, trong tiếng mưa rơi tí tách, trên bờ tường lại xuất hiện một bóng người.

Tiết Cừ ngỡ là lão bà áo xanh quay trở lại, nào ngờ nhìn kỹ, người ấy lại là Truy Phong Vô Ảnh Độc Cước Thần Khất.

Đây thật là chuyện trời xui đất khiến, đang lo lỡ qua cơ hội gặp ông, nào ngờ ông ấy lại đến đây, và còn đội mưa vào Đồng Bảo, đương nhiên cũng là đến tế mộ.

Độc Cước Thần Khất nhìn thấy Tiết Cừ, vừa hạ xuống đất đã cất tiếng nói:

- Tiết thiếu hiệp, lão bà vừa rồi có nói gì với thiếu hiệp không vậy?

Tiết Cừ chưa kịp trả lời, Bạch Châu đã từ phía bên đi ra nói:

- Lão bà ấy nửa điên nửa tỉnh, ai biết bà ấy nói gì?

Tiết Cừ không đồng ý hỏi:

- Cùng gia quen biết bà ấy ư?

Độc Cước Thần Khất gật đầu:

- Lão khiêu hóa chẳng những quen biết bà ta, mà bà ta còn có quan hệ trọng đại với huyết án Đồng Bảo nữa!

Tiết Cừ sững sốt, hồi hận đã để cho bà ta đi khỏi, vội hỏi:

- Bà ấy thật ra là ai vậy?

- Bà ta là Vân Thường Tiên Tử Biên Linh Lệ, sư cô của thiếu hiệp!

Tiết Cừ khẽ reo lên:

- À! Biên Linh Lệ...

Thảo nào bà ấy căm hận mẫu thân mình, nhưng bà ấy cùng họ với Biên Văn Huệ... Phải rồi, chả lẽ bà ấy là mẫu thân của Biên Văn Huệ?

Không đúng! Mẫu thân của Biên Văn Huệ đã tạ thế, không thì là diệt nữ của bà ấy, nhưng vì sao vừa nghe mình nói Biên Văn Huệ là vợ của mình, bà ấy lại tức giận và thất thường thế kia?

Điều ấy chàng không thể hỏi Độc Cước Thần Khất, vì tin chắc Độc Cước Thần Khất cũng không biết. Tuy nhiên, chàng cũng cảm thấy an ủi là Biên Văn Huệ chắc chắn không phải con gái của Biên Linh Lệ, bởi nếu Biên Văn Huệ là con gái của Biên Linh Lệ thì Phi Thiên Thử Bao Huệ Đình chính là phụ thân nàng còn gì? Nói cách khác, Bao Huệ Đình cũng chính là nhạc trượng của chàng!

Lúc này Độc Cước Thần Khất đã vái lạy trước mộ xong, Tiết Cừ với Bạch Châu lại dùng tay đào một hố bên cạnh mộ, mai táng hài cốt của mẫu thân, sau đó ba người đội mưa trở về trong thành.

Nơi nào mà không có đệ tử Cái Bang, chuyện ăn uống ngủ nghỉ hoàn toàn không cần ba người nhọc tâm.

Tiết Cừ định ở trong Đồng Bảo chờ thêm ba ngày, xem Biên Linh Lệ có trở lại hay không, chàng rất muốn làm rõ Biên Văn Huệ thật ra có quan hệ thế nào với bà ta.

Con mưa hôm ấy kéo dài đến chiều tối mới ngưng, mây đen tan đi, trăng sao cũng xuất hiện.

Tiết Cừ đã quyết định như vậy, Độc Cước Thần Khất với Bạch Châu đương nhiên không có ý kiến, nào ngờ chờ suốt ba ngày trong Đồng Bảo, cũng chẳng thấy Biên Linh Lệ trở lại.

Tiết Cừ vốn định chờ thêm hai ngày nữa, bỗng nhận được thư của Lục Thanh trưởng lão gửi đến, báo tin đã tìm ra tung tích của Phi Thiên Thủ Bao Huê Đình với Khất Thực Càn Khôn Long Bần.

Thì ra họ đã tiến vào Động Đê động ở Thái Sơn, hội hợp với Quỷ Bà Ấn Thiên Quyên, định cạy vào địa hình hiểm trở của Động Đê động quyết một phen sống chết với Tiết Cừ.

Đã biết Phi Thiên Thủ Bao Huê Đình đến Thái Sơn rồi, Tiết Cừ cũng không muốn chờ nữa, việc này chỉ cần về đến Bách Hoa Đảo hỏi Biên Văn Huệ là rõ ngay.

Bây giờ chàng rất nóng lòng đến Thái Sơn, bèn chúm môi cất tiếng huýt, nhưng liên tiếp mấy lượt cũng chẳng thấy quái đỉu xuất hiện.

Tiết Cừ lấy làm lạ thầm nhủ:

- Quái đỉu đã bay đi đâu rồi nhỉ?

Chỉ nghe Bạch Châu nói:

- Bạch Châu đang lấy làm lạ, từ khi mưa ngưng đến giờ, chẳng thấy bóng dáng quái đỉu đâu cả!

Tiết Cừ chau mày:

- Lạ thật! Cho dù kiếm ăn cũng đâu bay xa thế này!

Sau cùng, Tiết Cừ vận chân khí nội gia cất tiếng huýt vang, cao vút tận trời xanh, cách xa mười mấy dặm hẳn cũng nghe được.

Nhưng huýt xong rồi chờ, chờ rồi lại huýt, rốt cuộc cũng chẳng thấy quái đỉu xuất hiện.

Đây là điều chưa từng có, chả lẽ quái đỉu đã gặp nguy hiểm? Đó cũng là điều không thể nào, quái đỉu đã thông linh và sức mạnh phi thường, cộng thêm chiếc mỏ và đôi vuốt sắc nhọn, dù là cao thủ bậc nhất võ lâm cũng đừng hòng làm gì được.

Thế là, Tiết Cừ đành ở lại Đồng Bảo chờ thêm hai ngày nữa. Trong thời gian ấy, Tiết Cừ với Bạch Châu cũng tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn hoài công, quái đỉu nếu chẳng phải đã trở về Bách Hoa Đảo, thì ra là bị người dẫn đi rồi!

Tiết Cừ bồng rùng mình, chàng chợt nghĩ đến Vân Thường Tiên Tử Biên Linh Lệ, chả lẽ bà ấy đúng là mẫu thân của Biên Văn Huệ? Ngoài bà ấy ra, còn ai có thể dẫn quái đi được?

Chuyện của Biên Văn Huệ, ngoại trừ chàng không ai được biết, tuy lòng chàng nghĩ vậy, nhưng không dám nói ra, giờ đã không có chim cuội, đành cùng Độc Cước Thần Khất bộ hành đến Thái Sơn.

Ba người trên đường không có chuyện gì xảy ra, hôm ấy đã tiến vào địa phận Sơn Đông.

Vừa đặt chân lên địa phận Sơn Đông, Độc Cước Thần Khất đã nhận thấy có điều không ổn, bèn quay sang Tiết Cừ nói:

- Tiết thiếu hiệp, xem ra chúng ta nên chia tay nhau đi thi hơn, đừng đập cỏ động rắn, bị hấn hay tin trước đào tẩu, rồi đây khó mà tìm được nữa!

Tiết Cừ thoáng ngẫm nghĩ, gật đầu nói:

- Vậy cũng được, nhưng khi gặp lại, vẫn bởi bằng cách nào phân biệt ra được thật hay giả?

Độc Cước Thần Khất ngẫm nghĩ một hồi mới nói:

- Lão khiếu hóa tin là ác tặc ấy hấn sẽ gặp Tiết thiếu hiệp trước lão khiếu hóa, nếu là lão khiếu hóa một mình, lão khiếu hóa sẽ dùng tay ra hiệu với thiếu hiệp!

Rồi Độc Cước Thần Khất tay phải nắm lại, chỉ chìa ngón giữa ra và trở xuống đất, ý là ông chỉ có một chân.

Ba người bàn tính xong liền chia tay, Độc Cước Thần Khất đi khỏi, Tiết Cừ từ trong túi da lấy ra mặt nạ da người vào áo choàng xám ra mặc vào.

Bạch Châu thấy vậy ha hả cười to nói:

- Thế này thì giống Bao Huệ Đình quá!

Tiết Cừ mỉm cười:

- Những người chống đối ta trong Cái Bang đa số biết mặt ta, nhưng ít ai biết bộ dạng này, và ta còn...

Chưa dứt lời, thân người Tiết Cừ bỗng nhỏ đi, như cỡ Bạch Châu, vì mặt nạ không giống đồng tử, nên chàng giống như một người lùn.

Trưa hôm ấy, hai người đến huyện thành Thái An, nơi đây đã là ven vùng núi Thái Sơn.

Vừa vào trong thành, Tiết Cừ và Bạch Châu đã cảm thấy có người theo dõi. Bạch Châu nháy mắt với Tiết Cừ, Tiết Cừ liền gật đầu đáp lại, Bạch Châu cười và nguốc mắt nhìn, hai người đang đến trước một tửu điếm, liền quay người đi vào.

Một người là đồng tử, một người là kẻ lùn mặt mày tro khắc như xác chết, bấy nhiêu cũng đủ khiến người chú ý rồi, vậy mà còn nghênh ngang đi vào tửu quán, sao thế không khiến nhiều người chú ý?

Tiết Cừ sau khi cải trang còn cố ý làm ra vẻ ngốc nghếch, tất cả đều do Bạch Châu quyết định, vậy càng khiến người thắc mắc, không sao đoán ra được thân phận của họ.

Khi Bạch Châu gọi thức ăn xong, đã có hai khiếu hóa ngồi xuống ở cửa điếm, thân thủ hai khiếu hóa này đều rất nhanh nhẹn, hiển nhiên là người có địa vị trong Cái Bang.

Tiết Cừ và Bạch Châu thấy đã dụ được người của Cái Bang đến đây, bèn giả vờ thân nhiên ăn uống. lát sau, một khiếu hóa tuổi trạc ngũ tuần, dáng người mảnh khảnh, tay cầm Lâu Hoa Cổ Đăng của Cái Bang sải bước đi vào.

Tiết Cừ chưa từng gặp lão khiếu hóa này, đương nhiên không biết, nhưng chàng biết Lâu Hoa Cổ Đăng, đó là tín vật của lão bang chủ Cái Bang.

Lão khiếu hóa ấy đi vào tửu điếm, hai mắt không ngừng đảo trên mặt Tiết Cừ và Bạch Châu, Bạch Châu cũng không khỏi đưa mắt nhìn lão, chẳng ngờ vậy lại gây ra thị phi.

Lão khiếu hóa sải bước đến gần mắng:

- Tiểu tạp chủng, ngươi nhìn gì hả?

Bạch Châu thấy đôi phương mắng chửi mình, lòng hết sức tức giận, nhưng biết đôi phương cố tình gây hấn, bèn không thèm đếm xỉa, vẫn điềm nhiên tiếp tục ăn uống.

Lão khiếu hóa thấy vậy, hết sức bẽ mặt, liền tức giận mắng:

- Tiểu tạp chủng, thì ra ngươi còn là kẻ câm, phải cho ngươi biết tay mới được!

Dứt lời, tay phải Lâu Hoa Cổ Đăng đã giơ lên, bổ mạnh xuống bàn của Tiết Cừ và Bạch Châu.

Tiết Cừ với Bạch Châu tuy không muốn để lộ thân phận, nhưng nếu Lâu Hoa Cổ Đăng bổ xuống bàn, chén đĩa hẳn vỡ nát, thậm chí bàn cũng khó nguyên vẹn, không khéo thức ăn dầu mỡ văng đầy người, Tiết Cừ và Bạch Châu sao chịu nổi?

Mắt thấy Lâu Hoa Cổ Đẳng còn cách mặt bàn không đầy một thước, chẳng rõ một luồng kinh phong quái lạ từ đâu ập đến, cản Lâu Hoa Cổ Đẳng chững lại trên không, lão khiêu hóa vận hết sức lực cũng không đè xuống nổi.

Lão khiêu hóa vừa định dùng sức cả hai tay đè xuống, bỗng cảm thấy một luồng sức mạnh từ dưới đẩy lên, như có người kéo từ phía sau, và lại như tự mình rụt về vậy.

Lão khiêu hóa biết đã gặp cao nhân, nhưng chẳng tin hai người này có bản lĩnh như vậy, giờ đã không thể đè xuống, bèn giả vờ như tự rụt Lâu Hoa Cổ Đẳng về và nói:

- Thức ăn đầy bàn thế này, hủy đi thật là uổng phí!

Những thực khách trong điểm thấy có chuyện xung đột xảy ra, liền vội vã chạy tránh ra ngoài, giờ thấy lão khiêu hóa thu gậy cổ đẳng về, tưởng là lão ta thật sự không đành lòng xuống tay, bèn lại chen nhau đến cửa xem.

Chương quây với phổ ky trong điểm có lẽ biết lai lịch của lão khiêu hóa này, và cũng biết chuyện hẳn có nguyên nhân, nên không một ai dám khuyển ngấn.

Bạch Châu thấy cảnh tượng như vậy, mỉm cười nói:

- Lão khiêu hóa lái nhải gì vậy? Muốn xin com thừa canh cặn thì cũng phải chờ bọn ta ăn xong đã chứ!

Lão khiêu hóa cười ha hả, vờ thản nhiên nói:

- Tiểu tạp chủng, ta không thích người nhìn ta!

Bạch Châu cũng giả vờ kinh ngạc nói:

- Lão không nhìn ta, sao biết ta nhìn lão chứ?

Lão khiêu hóa quét mắt nhìn quanh, thấy thực khách đã bỏ đi hết, không có người khả nghi này, song vẫn không tin nói:

- Ta không cho phép người nhìn ta!

Bạch Châu cười ha hả:

- Lão khiêu hóa hẳn có chút lai lịch phải không?

Lão khiêu hóa ưỡn ngực, ra vẻ đắc ý nói:

- Ta chính là Hắc Lang Vinh Sanh, bang chủ tân nhiệm của Cái Bang!

Bạch Châu chau mày:

- Hắc lang sao lại biến thành chim sanh, e là trâu sanh thì có!

Hắc Lang Vinh Sanh liền tiết buồng tiếng quát vang, hai tay nắm chặt Lâu Hoa Cổ Đằng, nhắm ngay đỉnh đầu Bạch Châu bổ xuống.

Bạch Châu đã có giới bị, lệ làng ngã ngựa ra sau ghế, tiện chân móc nhẹ, hất chiếc ghế bay lên.

Đó chính là tuyệt chiêu trong Túc Bát Tiên, người không biết khó thể nhận ra, chỉ ngỡ là cậu bé khiếp hãi ngã xuống đất mà thôi.

Hắc Lang Vinh Sanh một trượng không trúng đích, suýt bị chiếc ghế bay trúng góc trán, lão không biết tuyệt kỹ Túc Bát Tiên, đương nhiên cũng không biết là cậu bé giả vờ, tưởng đó chỉ là sự trùng hợp, lòng càng thêm tức giận, Lâu Hoa Cổ Đằng thừa thế quét ngang, tạo một luồng kinh phong, quét vào eo lưng Bạch Châu vừa mới đứng lên.

Bạch Châu người vừa đứng vững, Lâu Hoa Cổ Đằng đã quét đến, liền giả vờ kinh hãi hét toáng lên, đồng thời hai chân loạng choạng như đứng không vững, khéo léo tránh khỏi thế công của đối phương, một tay như hữu ý như vô tình điểm vào huyệt Khí Hải của Hắc Lang Vinh Sanh.

Khí Hải là một trong ba mươi sáu tử huyệt trên thân người, bị điểm trúng là chết ngay. Hắc Lang Vinh Sanh không biết tuyệt kỹ Túc Bát Tiên của Bạch Châu, nhưng về huyệt Khí Hải thì biết rất rõ, thấy vậy mặt liền biến sắc, vội xoay người tránh né.

Bạch Châu la oai oái nói:

- Lão khiêu hóa thật là đáng ghét, muốn hiếp đáp tiểu gia hả? Tiểu gia chẳng dễ hiếp đáp đâu!

Những người xem náo nhiệt ai cũng nhìn thấy bộ dạng thảm não của cậu bé, ngay như Hắc Lang Vinh Sanh còn không nhận ra được sự kỳ diệu của tuyệt kỹ Túc Bát Tiên, huống hồ những người dân thường, một số người dạn dĩ đã bật cười to.

Nhưng Hắc Lang Vinh Sanh đã hiểu trong lòng, đối phương tuy người bé, nhưng thâm tàng bất lộ, thân thủ chẳng phải tầm thường.

Tiết Cửu lẳng lặng ngồi bên theo dõi diễn biến, nhận thấy Hắc Lang Vinh Sanh võ công kém xa Khất Thực Càn Khôn Long Bần, thậm chí còn không bằng được bất kỳ một cao thủ Cái Bang nào mà chàng từng gặp, thật không ngờ ngôi vị bang chủ lại lọt vào một người như vậy.

Hơn nữa, Khất Thực Càn Khôn Long Bần đã đi đâu? Bèn giả vờ giải hòa nói:

- Tôn giá là tân bang chủ ư? Tại hạ từng hữu duyên được gặp Long bang chủ của quý bang một lần, chẳng hay lão nhân gia ấy hiện ở đâu vậy?

Tiết Cừ nói chuyện chỉ môi mấp máy, bởi chàng đang đeo mặt nạ da người, nên thần sắc không chút thay đổi, vẫn trắng nhợt như xác chết.

Hắc Lang Vinh Sanh cười hăng hắc nói:

- Khất Thực Càn Khôn Long Bần ư? Vì y bất trung với bốn bang, đã bị lão bang chủ giam vào lãnh cung, các người đã là bạn của Long bang chủ, vậy thì niệm tình các người vô tri, tha cho các người một phen, lần sau gặp lại, nếu còn dám vô lễ, sẽ không dễ dãi như hôm nay đâu đấy!

Bạch Châu đã thân thủ bất phàm, Tiết Cừ trầm tĩnh thế này, võ công hẳn cũng cao minh. Hắc Lang Vinh Sanh võ công tuy kém cỏi, nhưng đôi mắt rất tinh, lúc này nóng lòng rút lui hầu tìm độc kế khác, nên vừa dứt lời, không chờ Tiết Cừ lên tiếng, liền tức quay người bỏ đi.

Tiết Cừ không muốn để lộ thân phận, cũng không muốn hơn thua với hạng người như vậy, nên không ngăn cản.

Nhưng Bạch Châu thì chẳng thể dễ dàng buông tha cho kẻ đã mắng mình là "tiểu tạp chủng", chỉ thấy cậu bé ngón tay búng nhẹ, hai vệt sáng trắng bay ra, đồng thời quát:

- Định bỏ đi ư? Khoan đã nào!

- o O o -